

Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU MÄÄRUS (kaheksas koda)

9. september 2013*

Tühistamishagi — Riigiabi — Abikava, mis võimaldas firmaväärtuse amortiseerimist välismaises äriühingus osaluse omandamisel — Otsus, millega tunnistatakse abikava siseturuga kokkusobimatuks ning ei kohustata abi tagasi nõudma — Rakendusmeetmeid sisaldav akt — Isikliku puutumuse puudumine — Tagastamiskohustuse puudumine — Vastuvõetamatus

Kohtuasjas T-400/11,

Altadis, SA, asukohaga Madrid (Hispaania), keda esindasid advokaadid J. Buendía Sierra, E. Abad Valdenebro, M. Muñoz de Juan ja R. Calvo Salinero,

hageja,

versus

Euroopa Komisjon, keda esindas R. Lyal, C. Urraca Caviedes ja P. Němečková, esindajad,

kostja,

mille ese on nõue tühistada osaliselt komisjoni 12. jaanuari 2011. aasta otsus 2011/282/EL firmaväärtuse amortiseerimise kohta välismaises äriühingus osaluse omandamisel C 45/07 (ex NN 51/07, ex CP 9/07), mida Hispaania rakendas (ELT L 135, lk 1),

ÜLDKOHUS (kaheksas koda),

koosseisus: president L. Truchot (ettekandja), kohtunikud M. E. Martins Ribeiro ja A. Popescu,

kohtusekretär: E. Coulon,

on teinud järgmise

määruse

Vaidluse taust

- 1 2005. ja 2006. aastal komisjonile saadetud kirjalike küsimustega (E-4431/05, E-4772/05, E-5800/06 ja P-5509/06) uurisid mitu Euroopa Parlamendi liiget Euroopa Ühenduste Komisjonilt seda, kas kvalifitseerida riigiabiks meede, mis on ette nähtud Ley del Impuesto sobre Sociedadesi (ettevõtte tulumaksu seadus) artikli 12 lõikes 5, mis lisati sinna 27. detsembri 2001. aasta Ley 24/2001, de Medidas Fiscales, Administrativas y del Orden Socialiga (seadus nr 24/2001, mis käsitleb maksu-

* Kohtumenetluse keel: hispaania.

- haldus- ja sotsiaalmeetmete vastuvõtmist) (*BOE*, nr 313, 31.12.2001, lk 50493) ja mida korrati 5. märtsi 2004. aasta Real Decreto Legislativo 4/2004, por el que se aprueba el texto refundido de la Ley del Impuesto sobre Sociedades (kuninga seadusandlik dekreet 4/2004, millega kiidetakse heaks ettevõtte tulumaksu seaduse konsolideeritud versioon) (*BOE* nr 61, 11.3.2004, lk 10951) (edaspidi „vaidlusalune kava“). Komisjon vastas sisuliselt, et talle kättesaadavate andmete põhjal ei näinud vaidlusalune kava kuuluvat riigiabi reguleerivate normide kohaldamisalasse.
- 2 15. jaanuari ja 26. märtsi 2007. aasta kirjadega palus komisjon Hispaania asutustel esitada teavet, et hinnata vaidlusaluse kava reguleerimisala ja mõju. Hispaania Kuningriik edastas 16. veebruari ja 4. juuni 2007. aasta kirjadega komisjonile taotletud teabe.
 - 3 28. augusti 2007. aasta faksiga sai komisjon kaebuse ühelt eraettevõtjalt, kes väitis, et vaidlusalune kava on ühisturuga kokkusobimatu riigiabi.
 - 4 10. oktoobri 2007. aasta otsusega (kokkuvõte avaldatud *ELT C* 311, lk 21) algatas komisjon ametliku uurimismenetluse vaidlusaluse kava kohta.
 - 5 5. detsembri 2007. aasta kirjaga saatis Hispaania Kuningriik komisjonile oma märkused ametliku menetluse algatamise otsuse kohta. Ajavahemikul 18. jaanuarist kuni 16. juunini 2008 sai komisjon märkusi veel 32 huvitatud isikult, seal hulgas hagejalt, Altadis, SA-lt. 30. juuni 2008. ja 22. aprilli 2009. aasta kirjadega esitas Hispaania Kuningriik oma kommentaarid huvitatud isikute märkuste kohta.
 - 6 18. veebruaril, 12. mail ja 8. juunil 2009 korraldati Hispaania asutustega tehnilised kohtumised. Tehnilisi kohtumisi korraldati ka osaga 32 huvitatud kolmandatest isikutest, muu hulgas ka hagejaga.
 - 7 14. juuli 2008. aasta kirjaga ja 16. juuni 2009. aasta e-kirjaga esitas Hispaania Kuningriik komisjonile lisateavet.
 - 8 Komisjon lõpetas menetluse Euroopa Liidu siseste osaluste omandamise kohta oma 28. oktoobri 2009. aasta otsusega 2011/5/EÜ firmaväärtuse amortiseerimise kohta välismaises äriühingus osaluse omandamisel *C* 45/07 (ex *NN* 51/07, ex *CP* 9/07), mida Hispaania rakendas (*ELT* 2011, L 7, lk 48). See otsus tunnistab ühisturuga kokkusobimatuks vaidlusaluse kava, mis seisneb maksusoodustuses, millega Hispaania äriühingud saavad amortiseerida firmaväärtust välismaises äriühingus osaluse omandamisel, juhul kui seda kohaldatakse liidus asutatud äriühingutes osaluse omandamisele. Komisjon jättis menetluse avatuks osas, mis puudutab äriühingutes osaluse omandamist väljaspool liitu, kuna Hispaania ametiasutused kohustusid esitama täiendavat teavet seoses takistustega liidust väljapoole ulatuvatele piiriülestele ühinemistele.
 - 9 Hispaania Kuningriik esitas 12., 16. ja 20. novembril 2009 ning 3. jaanuaril 2010 komisjonile informatsiooni seoses Hispaania äriühingute poolt väljapoole liitu tehtavate otseinvesteeringutega. Komisjon sai samuti kätte seisukohad mitmelt kolmandalt huvitatud isikult.
 - 10 Komisjoni ja Hispaania ametiasutuste vahel toimusid 27. novembril 2009, 16. juunil 2010 ja 29. juunil 2010 tehnilised kohtumised.
 - 11 12. jaanuaril 2011. aastal võttis komisjon vastu otsuse 2011/282/EL firmaväärtuse amortiseerimise kohta välismaises äriühingus osaluse omandamisel *C* 45/07 (ex *NN* 51/07, ex *CP* 9/07), mida Hispaania rakendas (*ELT* L 135, lk 1, edaspidi „vaidlustatud otsus“).
 - 12 Vaidlustatud otsus tunnistab vaidlusaluse kava siseturuga kokkusobimatuks, kui see kohaldub väljaspool liitu asutatud äriühingutes osaluse omandamistele (vaidlustatud otsuse artikli 1 lõige 1). Vaidlustatud otsuse artikli 1 lõiked 2 ja 3 võimaldavad siiski õiguspärase ootuse kaitse põhimõtte alusel jätkata vaidlusaluse kava kohaldamist sellistele osaluse omandamistele, mis toimusid enne

ametliku uurimismenetluse algatamise otsuse avaldamist Euroopa Liidu Teatajas 21. detsembril 2007, ning niisugustele osaluse omandamistele, mille toimumine – mis sõltus sellise reguleeriva asutuse loast, kellele oli tehingust enne seda kuupäeva teatatud – oli ümberlukkamatult kokku lepitud enne 21. detsembril 2007. Lisaks võimaldavad vaidlustatud otsuse artikli 1 lõiked 4 ja 5 jätkata vaidlusaluse kava kohaldamist osaluse omandamistele äriühingutes, mis on asutatud Hiinas, Indias või teistes riikides, kus piiriülestele äriühendustele ilmsete õiguslike takistuste esinemine on kindlaks tehtud, mis on toimunud kuni Euroopa Liidu Teatajas vastava otsuse avaldamiseni 21. mail 2011, ning samuti niisugustele osaluse omandamistele, mille toimumine – mis sõltus sellise reguleeriva asutuse loast, kellele oli tehingust enne seda kuupäeva teatatud – oli ümberlukkamatult kokku lepitud enne 21. mail 2011.

Menetlus ja poolte nõuded

- 13 Hageja esitas käesolevas asjas hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 29. juulil 2011.
- 14 Üldkohtu kantseleisse 10. novembril 2011 saabunud dokumendiga esitas komisjon Üldkohtu kodukorra artikli 114 lõike 1 alusel vastuvõetamatuse vastuväite.
- 15 Hageja esitas omapoolsed seisukohad komisjoni esitatud vastuvõetamatuse väite kohta 6. jaanuaril 2012.
- 16 Üldkohus palus 5. oktoobril ja 13. detsembril 2012 menetlust korraldavate meetmete raames hagejal esitada järeldused, mille ta käesolevas asjas teeb Üldkohtu 8. märtsi 2012. aasta otsusest kohtuasjas T-221/10: Iberdrola vs. komisjon ja Üldkohtu 21. märtsi 2012. aasta määrusest kohtuasjas T-174/11: Modelo Continente Hipermercados vs. komisjon, ning komisjonil esitada oma seisukohad hageja vastuse kohta selles küsimuses. Hageja ja komisjon vastasid nendele küsimustele tähtaegselt.
- 17 Hageja palub Üldkohtul sisuliselt:
 - tunnistada hagi vastuvõetavaks ja otsustada menetluse jätkamine;
 - tühistada vaidlustatud otsuse artikli 1 lõige 1;
 - teise võimalusena tühistada vaidlustatud otsuse artikkel 4 osas, millega see näeb ette kohustuse nõuda tagasi enne 21. mail 2011 tehtud tehingute tarbeks antud abi;
 - kolmanda võimalusena tühistada vaidlustatud otsuse artikli 1 lõige 1 ja veel täiendava võimalusena tühistada artikkel 4 osas, milles need puudutavad Marokos tehtud tehinguid;
 - mõista kohtukulud välja Euroopa Komisjonilt.
- 18 Komisjon palub Üldkohtul:
 - tunnistada hagi vastuvõetamatuks;
 - mõista kohtukulud välja hagejalt.

Õiguslik käsitlus

- 19 Vastavalt kodukorra artikli 114 lõikele 1 võib Üldkohus poole taotlusel teha otsuse vastuvõetamatuse kohta ilma kohtuasja sisu käsitlemata. Sama artikli lõike 3 kohaselt on edasine menetlus suuline, kui Üldkohus ei otsusta teisiti. Käesoleval juhul peab Üldkohus toimiku materjale piisavalt selgeks ja otsustab, et vajadus suulise menetluse algatamiseks puudub.
- 20 Komisjon väidab, et käesolev hagi on vastuvõetamatu, kuna hageja ei ole tõendanud seda, et tal on põhjendatud huvi, ega ka seda, et vaidlustatud otsus teda isiklikult puudutas.
- 21 Kõigepealt tuleb analüüsida komisjoni esitatud teist asja läbivaatamist takistavat asjaolu.
- 22 ETL artikli 263 neljandas lõigus on märgitud, et „[i]ga füüsiline või juriidiline isik võib esimeses ja teises lõigus sätestatud tingimustel esitada hagi temale adresseeritud või teda otseselt ja isiklikult puudutava akti vastu ning üldkohaldatava akti vastu, mis puudutab teda otseselt ja ei sisalda rakendusmeetmeid”.
- 23 Kuna vaidlustatud otsus võeti vastu ametliku uurimismenetluse tulemusena ning ei olnud hagejale adresseeritud, tuleb tema isiklikku puutumust hinnata nende kriteeriumide alusel, mille Euroopa Kohus määratles 15. juuli 1963. aasta otsuses kohtuasjas 25/62: Plaumann vs. komisjon (EKL 1963, lk 197, 223). Seega peab hageja tõendama, et vaidlustatud otsus mõjutab teda tema eriliste omaduste tõttu või tema erilise olukorra tõttu, mis teda kõigi teiste isikute suhtes iseloomustab ja selle tõttu teistest eristab analoogiliselt selle otsuse adressaatidega (vt selle kohta Euroopa Kohtu 29. aprilli 2004. aasta otsus kohtuasjas C-298/00 P: Itaalia vs. komisjon, EKL 2004, lk I-4087, punkt 36 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 24 Hageja tugineb sellele, et temale kohaldatakse vaidlusalust kava, tõendamaks, et vaidlustatud otsus, millega nimetatud kava õigusvastaseks ja siseturuga kokkusobimatuks tunnistati, teda isiklikult puudutab.
- 25 Väljakujunenud kohtupraktika kohaselt ei saa põhimõtteliselt olla vastuvõetav ettevõtja poolt esitatud hagi komisjoni sellise otsuse tühistamiseks, millega keelatakse valdkondlik abikava, kui see otsus puudutab teda vaid põhjusel, et ta kuulub vastavasse sektorisse ja et ta võib selle kava alusel toetust saada. Nimelt on niisugune otsus selle ettevõtja suhtes üldkohaldatav meede, mida kohaldatakse objektiivselt määratletud olukordadele ja mis tekitab õiguslikke tagajärgi üldiselt ja abstraktselt määratletud isikute kategooriale (vt eespool viidatud kohtuotsus Itaalia vs. komisjon, punkt 37 ja seal viidatud kohtupraktika, ning Üldkohtu 11. juuni 2009. aasta otsus kohtuasjas T-309/02: Acegas vs. komisjon, EKL 2009, lk II-1809, punkt 47 ja seal viidatud kohtupraktika).
- 26 Kui aga kõnealune otsus puudutab hagejaks olevat ettevõtjat mitte ainult seetõttu, et ta kuulub kõnesoleva sektori ettevõtjate hulka, kes võisid potentsiaalselt abikava alusel abi saada, vaid ka seetõttu, et ettevõtja oli saanud nimetatud abikava raames individuaalset abi, mille tagastamist komisjon on nõudnud, siis puudutab nimetatud otsus teda isiklikult ning tema poolt selle otsuse peale esitatud hagi on vastuvõetav (vt selle kohta Euroopa Kohtu 19. oktoobri 2000. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-15/98 ja C-105/99: Itaalia ja Sardegna Lines vs. komisjon, EKL 2000, lk I-8855, punktid 34 ja 35; ning Üldkohtu 10. septembri 2009. aasta otsus kohtuasjas T-75/03: Banco Comercial dos Açores vs. komisjon, kohtulahendite kogumikus ei avaldata, punkt 44).
- 27 Seetõttu tuleb kontrollida, kas hageja on vaidlustatud otsuses käsitletud abikava alusel tegelikult saanud üksiktoetust, mille tagastamist komisjon nõuab (vt selle kohta Euroopa Kohtu 9. juuni 2011. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-71/09 P, C-73/09 P ja C-76/09 P: Comitato „Venezia vuole vivere” jt vs. komisjon, EKL 2011, lk I-4727, punkt 53 ja seal viidatud kohtupraktika ja eespool viidatud kohtuotsus Iberdrola vs. komisjon, punkt 27).

- 28 Käesoleval juhul on hageja tõendanud, et ta on vaidlusaluse kava alusel tegelikult toetust saanud. Nimelt on ta lisanud hagiavaldusele dokumendi, mis kinnitab, et ta on ta vaidlusalust kava kohaldanud 2003. ja 2006. aastal ühes Marokos asutatud äriühingus osaluse omandamisel. Siiski ei kehti vaidlustatud otsuse artikli 1 lõike 2 ja artikli 4 lõike 1 kohaselt tema suhtes selles otsuses sätestatud kohustus abi tagasi nõuda.
- 29 Sellega seoses väidab hageja kohtupraktikale tuginedes esiteks, et see, et ta on vaidlusaluse kava alusel tegelikult toetust saanud, on piisav, et tõendada, et ta on isiklikult puudutatud, ning nimetatud kava alusel makstud toetuste tagasimaksmise kohustus ei ole selle tunnustamise vältimatu eeltingimus. Hageja järeldeb nimelt eespool viidatud kohtuotsusest Comitato „Venezia vuole vivere” vs. komisjon, et ettevõtjat võib pidada isiklikult puudutatuks, kui ta saab toetust sellise abikava raames, mille kohaselt määratakse abi tagastamine üldiselt, ilma et temale endale selle tagasimaksmise kohustusega seoses osutataks.
- 30 Sellega seoses tuleb meenutada eespool viidatud kohtuotsuse Comitato „Venezia vuole vivere” vs. komisjon punkti 53, millele hageja on oma argumentatsiooni rajanud:
- „[...] [isikuid], kes on tegelikult saanud üksiktoetust sellise abikava alusel, mille alusel antud abi kohta on komisjon andnud tagasinõudmise korralduse, puudutab otsus selle asjaolu tõttu isiklikult [...]”.
- 31 Samas on seda lõiku tõlgendatud Euroopa Kohtu ja Üldkohtu otsustes, kus on selles osas mainitud, et abikava alusel abi saajat peetakse isiklikult puudutatuks komisjoni seda kava puudutava otsuse poolt ainult siis, kui ta on saanud nimetatud otsuses ette nähtud tagasinõudmise kohustuse kohaldamisalasse kuuluvat abi (vt selles osas eespool viidatud kohtuotsus Itaalia ja Sardegna Lines vs. komisjon, punktid 31 ja 34; Üldkohtu11. juuni 2009. aasta otsus kohtuasjas T-301/02: AEM vs. komisjon, EKL 2009, lk II-1757, punktid 46–48 ja eespool viidatud määrus kohtuasjas Modelo Continente Hipermercados vs. komisjon, punkt 30). Tagasinõudmine, millele viitab eespool viidatud kohtuotsuse Comitato „Venezia vuole vivere” vs. komisjon punkt 53, puudutab konkreetselt abi, mida sai hageja, ja mitte üldiselt abi, mida on jagatud kõnealuse abikava alusel.
- 32 Seda tõlgendust kinnitab ka eespool viidatud kohtuotsuse Comitato „Venezia vuole vivere” vs. komisjon punkt 56, mis on sõnastatud järgmiselt:
- „[...] juba tagasinõudmise korraldus [puudutab] isiklikult kõiki asjaomase kava alusel abi saanud isikuid, kuna vaidlusaluse otsuse vastuvõtmise hetkest alates ähvardab neid oht, et saadud soodustused nõutakse tagasi, ja seega on mõjutatud nende õiguslikku olukorda. Abisaajad kuuluvad seega piiratud isikute ringi [...], ilma et oleks vaja uurida täiendavaid tingimusi, mis puudutavad juhtumeid, mil komisjoni otsusega ei kaasne tagasinõudmise korraldust. Lisaks ei välista võimalus, et õigusvastaseks tunnistatud soodustusi hiljem saajatelt tagasi ei nõuta, seda, et neid peetakse isiklikult puudutatuks.”
- 33 Esiteks tuleneb eespool viidatud kohtuotsuse Comitato „Venezia vuole vivere” vs. komisjon selle punkti esimesest ja teisest lausest koostoimes sellele eelneva punktiga 55, et Euroopa Kohus piirdus nimetatud otsuse aluseks oleva juhtumi uurimisega, kus vaidlustatud akt nägi ette tagasimaksmise kohustuse hageja suhtes. Kohus tõepoolest nendib esimeses lauses, et tagasinõudmise korraldus puudutab isiklikult kõiki asjaomase kava alusel abi saanud isikuid, keda ähvardab oht olla kohustatud saadud abi tagasi maksma ja välistab teises lauses sellise olukorra uurimise, kus komisjoni otsusega ei kaasne tagasinõudmise korraldust. Teiseks tuleneb eespool viidatud kohtuotsuse Comitato „Venezia vuole vivere” vs. komisjon punkti 56 kolmandast lausest samuti koostoimes sama otsuse punktiga 55, et sellisest tagasimaksmise kohustusest piisab abisaajate eristamiseks, ilma et oleks vaja analüüsida, kas selle korraldusega kaasnevad tagajärjed siseriiklikul tasandil (eespool viidatud määrus Modelo Continente Hipermercados vs. komisjon, punkt 29).

- 34 Seega on Euroopa Kohus eespool viidatud kohtuotsuses Comitato „Venezia vuole vivere” vs. komisjon, millele hageja tugineb, tuletanud asjaomase kohtuasja hageja isikliku puutumuse vaidlustatud aktiga kehtestatud saadud toetuste tagasimaksmise kohustusest, sõltumata sellest, kas selle kohustuse täitmist nõuti. Niisiis ei saa sellest järeldada, et see, et abikava alusel abi tegelikult saadi, on piisav nimetatud abisaaja eristamiseks, kui viimast ei puuduta nimetatud kava alusel saadud toetuste tagasimaksmise kohustus, mille näeb ette vaidlustatud akt.
- 35 Samuti on sellega seoses asjassepuutumatu Üldkohtu 21. mai 2010. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-425/04, T-444/04, T-450/04 ja T-456/04: Prantsusmaa jt vs. komisjon, EKL 2010, lk II-2099). Tõepoolest, nagu väidab ka hageja, on Üldkohus selle otsuse punktis 123 sedastanud, et vaidlusaluse otsuse selle sätte, mis tunnistab asjaomase abi ühisturuga kokkusobimatuks, tühistamise tagajärg on see, et selle abimeetme – mis on hageja kasuks võetud üksikmeede – tunnistamine õigusvastaseks tühistataks, mis kujutab endast õiguslikku tagajärge, mis muudab tema õiguslikku olukorda ning annab talle eelise. Siiski, nagu rõhutab õigesti ka komisjon, on Üldkohus selles punktis väljendanud oma arvamust põhjendatud huvi vastuvõetavuse tingimuse kohta, mis erineb isikliku puutumuse tingimusest muu hulgas asjaolu tõttu, et see käsitleb eelist, mis tuleneb hagejale tema esitatud hagi tulemusena, mitte konkreetset seost hageja ja hagi viidatud otsuse vahel (vt eelnevalt punkt 23 ja allpool punkt 38).
- 36 Lõpuks tuleb kõrvale jätta argument, mis käsitleb ühisturuga kokkusobimatuks tunnistatud abikava alusel antud abi tegeliku saaja majanduslikku riski, mis tuleneb kokkusobimatuks tunnistamise võimalikust mõjust abi kumuleerumist ja vähetähtsat abi käsitlevate eeskirjade rakendamisele, kuna hageja on piirdunud üksnes selle argumenti esitamisega, andmata kõnealuse mõju ja seega väidetava riski kohta üksikasjalikke selgitusi.
- 37 Teiseks väidab hageja, et kui selle eelduseks, et hagejat saaks pidada vaidlustatud otsusega isiklikult puudutatuks, on see, et talt nõutakse saadud abi tagastamist, on tal käesoleval juhtumil nimetatud kohustus. Nimelt ei ole enne 21. detsembrit 2007 tehtud tehingute õiguspärase ootuse kaitse põhimõtte alusel tagasinõudmise kohustuse kohaldamisalast välja jätmine Deutsche Telekom AG poolt kohtuasjas T-207/10 esitatud hagi tõttu lõplik vaidlustatud otsuse resolutsiooni selle osa vaidlustamisel.
- 38 Nende argumentidega ajab hageja segi isiklikku puutumust käsitlevad vastuvõetavuse tingimused põhjendatud huvi käsitlevate vastuvõetavuse tingimusega. Nimelt, ehkki põhjendatud huvi on võimalik tuvastada, või vastupidi välistada, lähtudes muu hulgas hagejast sõltumatutest ja vaidlustatud otsusega mitte seotud asjaoludest, mis ilmnesisid pärast hagi esitamist liidu kohtusse, hinnatakse füüsilise või juriidilise isiku isiklikku puutumust hagi esitamise päeval ning see sõltub üksnes vaidlustatud otsusest. Niisiis puudutab isikut isiklikult siiski otsus, millega abi ühisturuga kokkusobimatuks tunnistatakse ja kohustatakse see tagasi nõudma, ka siis, kui hiljem selgub, et temalt ei nõuta tagasimaksmist (vt selle kohta eespool viidatud kohtuotsus Comitato „Venezia vuole vivere” jt vs. komisjon, punkt 56 ja kohtujurist Trstenjaki ettepanek selles kohtuasjas, EKL, lk I-4732, punktid 81 ja 82; vt samuti eespool punkt 33).
- 39 Lisaks tuleb meenutada, et selleks, et vaidlustatud akt hagejat isiklikult puudutaks, peab ta tõendama, et ta kuulub suletud ringi, st gruppi, mida ei saa pärast vaidlustatud akti vastuvõtmist enam suurendada (vt selle kohta Euroopa Kohtu 26. juuni 1990. aasta otsus kohtuasjas C-152/88: Sofrimport vs. komisjon, EKL 1990, lk I-2477, punkt 11, ja 22. juuni 2006. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-182/03 ja C-217/03: Belgia ja Forum 187 vs. komisjon, EKL 2006, lk I-5479, punkt 63).
- 40 Käesoleval juhul ei võimalda vaidlustatud otsuse artikli 1 lõike 2 võimalik tühistamine Üldkohtu poolt ja sellele järgnev abi tagasinõudmine hagejalt, mis on pealegi pelgalt oletuslik, järeldada, et otsus puudutab hagejat isiklikult (vt selle kohta eespool viidatud otsus kohtuasjas Iberdrola vs. komisjon, punkt 42).
- 41 Eelnevast tuleneb, et vaidlustatud otsus ei puuduta hagejat isiklikult.

- 42 Hageja väidab siiski, et käesoleval juhul ei ole ta kohustatud tõendama, et vaidlustatud otsus teda isiklikult puudutab, kuna seda otsust võib pidada üldkohaldatavaks aktiks, mis ei sisalda rakendusmeetmeid ELTL artikli 263 neljanda lõigu tähenduses.
- 43 Komisjon väidab vastu, et vaidlustatud otsus ei ole üldkohaldatav akt, mis ei sisalda rakendusmeetmeid, viidates mitmele siseriiklikule vaidlustatud otsuse rakendusmeetmele, eelkõige vaidlusaluse kava kehtetuks tunnistamisele Hispaania seadusandja poolt, maksuameti poolt vaidlusaluse kava alusel ebaseaduslikult antud abi tagasinõudmisele abi saajatelt ning samuti sama ameti poolt maksusoodustuste lubamisele või nende andmisest keeldumisele.
- 44 Hageja leiab seevastu, et komisjoni viidatud meetmed ei ole käsitatavad rakendusmeetmetena ELTL artikli 263 neljanda lõigu tähenduses. Nimelt ei saa viidatud tagasinõudmise meetmeid sellisteks meetmeteks pidada, kuna vaidlustatud otsuses sisalduv tagasinõudmise korraldus on kõikides oma osades Hispaania Kuningriigile kohustuslik, jätmata viimasele mingit kaalutusõigust. Samuti on vaidlusaluse kokkusobimatuks tunnistatud kava tühistamine ja samuti maksusoodustuste lubamine või nende andmisest keeldumine antud juhul juba vaidlustatud otsuses määratletud ja need on üksnes selle otsuse õiguslikud tagajärjed.
- 45 Sellega seoses tuleb meenutada, et ELTL artikli 288 neljanda lõigu kohaselt on selline otsus, nagu on kõne all käesolevas asjas, kohustuslik kõikides oma osades üksnes selles nimetatud adressaatide suhtes. Seega on kohustus keelduda vaidlusaluse korra alusel abi andmisest, kohustus tühistada antud maksusoodustused ja kohustus tagasi nõuda selle kava alusel antud abi Hispaania Kuningriigi jaoks vaidlustatud otsuse, mille adressaadiks ta ise on, kohustuslikud õiguslikud tagajärjed.
- 46 Seevastu ei tulene vaidlustatud otsusest selliseid õiguslikke tagajärgi vaidlusaluse kava alusel abi saanud isikutele. Vaidlustatud otsuse artikli 1 lõige 1 ei määratle vaidlusaluse kava siseturuga kokkusobimatuse tagajärgi iga selle kava alusel abi saanud isiku suhtes, kuna see kokkusobimatuks tunnistamine iseenesest ei too kaasa nende abisaajate suhtes mingit keeldu ega ettekirjutust. Lisaks sellele ei ole kokkusobimatuse mõju ilmtingimata ühesugune iga vaidlusaluse kava alusel abi saaja suhtes. Kokkusobimatuse tagajärjed peavad olema samuti individualiseeritud pädevate siseriiklike ametiasutuste antud õigusaktiga, näiteks maksuteatega, mis on rakendusmeede ELTL artikli 263 neljanda lõigu tähenduses.
- 47 Selles osas ei oma tähtsust, nagu on märkinud ka hageja, et Hispaania Kuningriigil puudub vaidlustatud otsuse rakendamisel igasugune kaalutusõigus. Kaalutusõiguse puudumine on üks tingimus, mida tuleb hinnata, et otsustada, kas hagejale otsese mõju tingimus on täidetud (vt Üldkohtu 26. septembri 2000. aasta otsus kohtuasjas T-80/97: *Starway vs. nõukogu*, EKL 2000, lk II-3099, punkt 61 ja selles viidatud kohtupraktika). Siiski on ELTL artikli 263 neljandas lõigus sätestatud nõue, et olema peab olema akt, mis ei sisalda rakendusmeetmeid, erinev tingimusest, mis puudutab otsust puutumust (vt Üldkohtu 4. juuni 2012. aasta määrus kohtuasjas T-381/11: *Eurofer vs. komisjon*, punkt 59, ja 5. veebruari 2013. aasta määrus kohtuasjas T-551/11: *BSI vs. nõukogu*, punkt 56).
- 48 Järelikult sisaldab vaidlustatud otsus rakendusmeetmeid ega ole seega kvalifitseeritav rakendusmeetmeid mittesisaldava üldkohaldatava aktina ELTL artikli 263 neljanda lõigu tähenduses. Hageja väide, mis põhineb selle sätte viimasel lausel, tuleb seega tagasi lükata.
- 49 Seda järeldust ei sea kahtluse alla ka hageja väide, et rikutud on õigust tõhusale kohtulikule kaitsele, kuna see ei võimalda tal algatada menetlust vaidlustatud otsuse artikli 1 lõikes 1 sätestatud vaidlusaluse kava kokkusobimatuks tunnistamise vastu.
- 50 Selles osas tuleb meenutada, et Euroopa Liit on õigusel põhinev liit, kus kontrollitakse selle institutsioonide tegevuse vastavust nii asutamislepingule kui õiguse üldpõhimõtetele, mis moodustavad osa põhiõigustest. Seega peab eraõiguslikele isikutele olema tagatud neile liidu õiguskorrast tulenevate õiguste tõhus kohtulik kaitse (vt Üldkohtu 24. märtsi 2011. aasta otsus liidetud kohtuasjades T-443/08

ja T-455/08: Freistaat Sachsen jt vs. komisjon, EKL 2011, lk II-1311, punkt 55 ja selles viidatud kohtupraktika). Kuid käesolevas kohtuasjas ei ole hagejat kuidagi ilma jäetud mis tahes tõhusast kohtulikust kaitsest. Nimelt, isegi kui käesolev hagi tunnistatakse vastuvõetamatuks, ei ole miski vastuolus sellega, et hageja vaidlustab siseriiklikus kohtus vaidlustatud otsuse rakendusmeetmed ja eelkõige maksuteate, millega keeldutakse vaidlusaluse kava alusel abi andmast. Siseriiklik kohus võib sellest tulenevalt samuti hinnata vaidlustatud otsuse artikli 1 lõike 1 õiguspärasust ning vajadusel esitada Euroopa Kohtule eelotsuseküsimuse selle õiguspärasuse kohta ETL artikli 267 kontekstis (vaata selle kohta ja analoogia korras eespool viidatud määrus kohtuasjas Eurofer vs. komisjon, punkt 60).

- 51 Seega tuleb käesolev hagi jätta tervikuna vastuvõetamatuse tõttu läbi vaatamata, ilma et oleks vaja analüüsida komisjoni esitatud esimest asja läbivaatamist takistavat asjaolu, mille kohaselt puudus hagejal põhjendatud huvi.

Kohtukulud

- 52 Kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna hageja on kohtuvaidluse kaotanud, jäetakse tema kohtukulud tema enda kanda ja vastavalt komisjoni nõudele mõistetakse temalt välja komisjoni kohtukulud.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (kaheksas koda)

otsustab:

- 1. Jätta hagi rahuldamata.**
- 2. Mõista kohtukulud välja Altadis, SA-lt.**

Luxembourgis, 11. septembril 2013

kohtusekretär
E. Coulon

president
L. Truchot